

РЕШЕНИЕ

№ 5830

гр. София, 06.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 27.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7602** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3, от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано по жалба на М. А. И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Р. федерация, руснак по народност, неженен, по вероизповедание: православен християнин, срещу Решение № 10943 от 05.07.2023 г. на Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 вр. чл. 9 от ЗУБ на чужденеца е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Подробни съображения в тази насока са релевирани в депозираната жалба.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, представлява се от адв. Л., която поддържа предявената жалба. В заключение моли съда да уважи депозираната жалба и да отмени оспореното решение като незаконосъобразно.

Ответникът – Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, в съдебно заседание не се явява, и не изпраща представител. От страна на процесуалния му представител на 26.09.2023 г. са депозирани писмени бележки, и справка за актуалното положение в Р. Федерация. От съда се иска да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, като потвърди оспорения

административен акт.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила с вх. № РД 09-4015 от 25.10.2022 г. на РПЦ - С., подадена от М. А. И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Р. федерация, руснак по народност, неженен, по вероизповедание: православен християнин. С подадената молба той е поискал международна закрила от българските власти. Личните му данни са установени въз основа на представен национален паспорт, издаден от Р. федерация – в оригинал, както и фотокопие на част от военен билет, преведено копие на вътрешен паспорт, преведени копия на справка за съдимост, документ за липса на сключен граждански брак, удостоверение за завеждане на отчет на физическо лице в данъчен орган, фотокопие на военна книжка /л.34-77/.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на руски език, който владее, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR112C2210250003 /л.95/.

С писмо рег. № УП21910/02.12.2022 г. от страна ДАНС е представено становище, с което специализирания държавен орган не възразява на чужденеца да бъде предоставена международна закрила, стига същият да отговаря на условията по ЗУБ /л.80/.

В хода на административното производство с молителя е проведено интервю, обективизирано в Протокол от проведено интервю с рег. № УП21910/01. 11. 2022 г. /л.81-85/.

От проведено интервю е установено, че молителят на 28. 07. 2022 г., легално със самолет е напуснал Русия с дестинация Република Турция. От [населено място], отново със самолет, чужденецът е заминал в посока [населено място], където е пристигнал на 29.07.2022 г. От негова страна е посочено, че е притежавал българска туристическа виза, тъй като е собственик на недвижим имот в Република България от 2012 г., за което е представено копие на нотариален акт за собственост /л.29-30/.

Чужденецът мотивира молбата си за закрила с нежеланието си да бъде мобилизиран в руската армия, респективно с опасения от политическо преследване. От негова страна в хода на проведеното интервю е заявено, че той е бил против войната между Р. федерация и У., не е искал да бъде мобилизиран, както и да участва във военни действия. Твърди, че до напускането си от държавата по произход, както и след това не е получавал призовка да бъде мобилизиран, но е знаел, че това скоро ще се случи. Посочва, че във фирмата, в която е работил от общо петдесет души, той заедно с още пет души били противници на войната, като лично на него било намекнато, че следва да напусне работата си, което и направил на 20.07.2022 г. Излага и опасения от политическо преследване. В тази връзка заявява, че към настоящия момент хората, които са се изказали против руския президент и войната са били подложени на наказателно преследване, и това в даден момент може да сполети и него. Тези твърдения са базирани на обстоятелството, че първоначално са били задържани

лидерите на опозиционните партии, а към настоящия момент в Русия се извършвали задържания, респективно и изпращане на хора в затвора, които са били членове на опозиционните партии или са работели в техните щабове. Чуждият гражданин излага твърдения за лично участие в три протестни митинги в периода от 2017 г. до 2020 г., като само веднъж му е била наложена административна санкция – глоба за дребно хулиганство, заплатена онлайн от негова страна. Посочва още, че за период от две години е субсидирал Фонда за борба с корупцията /ФКБ/ на А. Н. с месечни вноски от 300 рубли /около 6 лв./. Заявява, че не е бил търсен от руските власти във връзка с тези плащания, но през 2020 г. базата данни на ФКБ била разбита и предвид, че името му присъствало там, същият е изпитвал страх от задържане от страна на официалните руски власти. Допълва, че след разбиването на базата данни на ФКБ, два пъти е получавал телефонни обаждания за участие в онлайн анкета, като по време на телефонните разговори е бил разпитван дали подкрепя руския президент, респективно дали участва в митинги. Заявява, че е отговорил, че управляващите са крадци и че симпатизира на А. Н.. Посочил е, че не е членувал в политически партии или организации, не е била арестуван, съден или осъждан, както и че не имал проблеми с армията и полицейските власти. Спрямо него не е отправяна заплаха. Заявил е, че няма роднини в страната по произход.

В хода на административното производство са приети и обсъдени в решението на Председател на ДАБ при МС: Справка вх. № ЦУ-780/06.06.2023 г. относно Р. федерация – общо положение в страната, актуална политическа и икономическа обстановка; профил на опозиционните групи от граждани, определени от властите със закон за екстремисти; действия на федералните власти срещу блогъри и лица, изразяващи опозиционни възгледи и идеи в социалните мрежи и ниво на здравеопазването в Русия и възможности за лечение на болни от муковисцидоза /л.17-26/.

Със Становище Рег. № УП21910/27.02.2023 г. на младши експерт в РПЦ – С., е предложено на председателя на ДАБ при МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на М. А. И. /л.31/.

Въз основа на фактите и доказателствата, и при съобразяване на приложимите материалноправни разпоредби на ЗУБ е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, поради липса на материалноправни основания. Решаващият орган е приел, че мотивите, обуславящи желанието на кандидата да получи статут не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в Русия сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 на ЗУБ. Според административния орган, не са налице обосновани твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително и международни организации, като същите не могат да предоставят закрила срещу преследване. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо заявителя няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. Прието е, че липсата на изпратена призовка за мобилизиране на молителя потвърждава неоснователността на изразените от него опасения. В хода на административното производство, административният орган не е

установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю се налага извод, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за мигрант.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателят не е бил принуден да напусне Русия поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплаха, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Приел е, че посочените лични мотиви на жалбоподателя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

В обжалваното решение е обсъдена подробно приложените справки за актуалната обстановка в Р. федерация, както и е съобразено тълкувателно решение на Съда на европейските общности от 17.02.2009 г. относно тълкуване на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение /чл. 168, ал. 1 от АПК/, на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – председателя на агенцията.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ

Разгледана по същество жалбата е неоснователна и недоказана.

Наред с това, самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е лично интервю с молителя, в присъствие на преводач от руски език.

В хода на производството не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 35 и 36 от АПК, предвид следното:

В хода на административното производство е проведено интервю с чужденеца, в рамките на което са събрани доказателства за неговата бежанска история, приобщена е справка за актуалната обстановка в страната му по произход. Административният орган е обсъдил изложените факти, заявени във връзка с подадената молба от жалбоподателя за международна закрила.

Настоящият съдебен състав съобрази и връчените в рамките на производството Указания за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България. Указанията са общи за всички производства, съдържат и част, посветена на производството за предоставяне на статут, в това число за задължението на кандидата за статут да представи

доказателства, като и за хода, ролята на личното интервю и възможността по време на провеждането му да обоснове молбата си за закрила, да оказва съдействие на длъжностните лица. Удостоверено е, че посочените указания са връчени на жалбоподателя, в това число чрез преводач на руски език.

В рамките на административното производство жалбоподателят е бил изслушан, зададени са му уточняващи въпроси, имал е възможност да сочи и представя доказателства в подкрепа на твърденията си, в резултат на това е заявил желанието си да „получи съдействие от българските власти, за да остане на територията на Република България“. Видно от съдържанието на протокола за проведено интервю, на жалбоподателя са зададени въпроси, които са позволявали да поправи грешка или да изтъкне факти, свързани с личното му положение и относими към искането му за предоставяне на международна закрила. Поради, което релевираните в жалбата доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради необсъждане на действителното положение в страната и по произход и формирането на неблагоприятни изводи за чужденеца са неоснователни. На първо място в мотивите на решението са обсъдени в достатъчна степен данните за обстановката в Р. федерация, в това число от сигурни източници и конкретно тези, на които е извършено позоваване в справките на Дирекцията „Международна дейност“ при ДАБ-МС, част от тези източници на информация са обсъдени и в цитираните решения на Съда по правата на човека. Освен това в хода на съдебното производство е представена справка с вх. № ЦУ-1415/19.09.2023 г. във връзка с отправените от жалбоподателя възражения относно това, че не е обсъдена актуалната обстановка в държавата по произход – Р. федерация. Ответният административен орган е извършил пълен анализ на информацията, съдържаща се в официалната справка, като е отчетел, че положението в страната, и че обстановката там не може да се определи като въоръжен конфликт, не са налице данни за влошаване на обстановката там, достигаща границите на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт или неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки. Обсъдени са подробно представените от молителя доказателства, като е прието, че липсата на изпратена призовка за мобилизация спрямо молителя, води до неоснователност на неговите опасения. Относно доказателствата за вероятност от политическо преследване, административният орган е приел за неудароверяващи твърденията на молителя, тъй като същите сочат липса за осъществено такова преследване от страна на официалните власти. Административният орган при издаване на оспореното решение се съобразил и обсъдил представените фото копия на документи, като от негова страна е дискредитирана тяхната доказателствена стойност. Прието е, че представените доказателства освен, че не доказват наличие на опасения от преследване, удостоверяват, че молителят не е осъждан/съден към момента на издаване на свидетелството за съдимост. От негова страна в хода на интервюто е изрично посочено, че не е бил арестуван, съден или осъждан във връзка с твърдения за участие в митинги, организирани от опозиционните среди в Р. федерация. Не са приети твърденията и представените от молителя доказателства за извършвани месечни плащания към организацията на А. Н., приети са за неудароверни и в тази връзка не са кредитирани. Независимо от това е обсъдено съдържанието на документите с оглед факта на дискридиране, като е посочено, че тяхното съдържание не подкрепя по никакъв начин твърденията на чужденеца. Отделно, административният орган е посочил, че дори и официалните власи да са били наясно с

твърдяната от молителя осъществявана от него финансова подкрепа, то от страна на официалните руски власти спрямо него не са предприети никакви действия, за да се приеме, че животът му в Русия е в опасност.

Съдът намира, че са обсъдени всички изложени от жалбоподателя факти, извършена е преценка на тяхната достоверност. Формираните изводи са въпрос на правилна преценка на доказателствата и относими към материалната законосъобразност на решението.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. По време на проведеното интервю, чужденецът е изложил твърдения, от които може да бъде направен извод, че той не обосновава наличие на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход. Отделно от това, същата е заявил, че много преди войната между Р. федерация и У. е придобил жилище в Република България, [населено място]. В тази връзка, съдът намира, че може да бъде направен и извод, че той е икономически мигрант, а не бежанец, че действителната причина за напускането на страната му по произход е по-добър стандарт за живот

Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е „мигрант“ (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От анализа на фактическите обстоятелства по делото, както и от изявленията, респективно действията на жалбоподателя в хода на административното производство, включително и в хода на съдебното производство, противоречивата му бежанска история, правилно административният орган е приел, че действителният мотив на жалбоподателя за напускане на страната му по произход е свързан единствено с това да се установи в държава с по-висок стандарт на живот. Поради това, законосъобразно е прието от административния орган, че спрямо М. А. И. не са налице предпоставките, предвидени в чл. 8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, *такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.* В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, Съдът съобрази

Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело C-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. С Решение от 30.01.2014 г. на СЕС, по дело C-285/2012 г. е дадено тълкуване на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО вр. чл. 2, б. „д“ от същата директива, предполагащо по-свободно приложени и позоваване на понятието „въоръжен конфликт“. Ответникът е изложил мотиви в същия смисъл, поради което съдът счита, че същият е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания, които да са дали реално основание за напускането на молителя на Р. федерация. Следователно това не доказва по безспорен начин наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая. В тази връзка по делото има приложена актуална справка относно общото положение в Р. Федерация, която съдът съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната по произход.

Съгласно тази справка, Руската федерация разполага с централизирана, авторитарна политическа система, доминирана от президента, пост заеман към настоящия момент от В. П.. Министерството на вътрешните работи, Федералната служба за сигурност /ФСБ/, Следственият комитет, прокуратурата и Националната гвардия са отговорни за правоприлагането. ФСБ отговаря за държавната сигурност, контраразузнаването и борбата с тероризма, както и с борбата с организираната престъпност и корупцията, а Националната полиция, подчинена на Министерство на вътрешните работи отговаря срещу всички престъпления. Според материали от Politico от 05.04.2023 г., Русия се опитва да се съвземе от миналогодишното координирано масово експулсиране на руски разузнавачи, работещи под

дипломатическо прикритие в Европа и има все повече доказателства, според които руската служба за външно разузнаване /СВР/ и нейната агенция за военно разузнаване /ГРУ/ агресивно се опитват да възстановяват своите мрежи за шпионаж, особено с оглед на военната помощ, насочена към У..

Конституцията на Русия предвижда свобода на религията, равни права, независимо от религиозните убеждения, както и правото на поклонение и изповядване на религията. Законът гласи, че държавните служители могат да забранят дейността на религиозно сдружение за нарушаване на обществения ред или участие в „екстремистка дейност“. Относно военната служба, съгласно федералния закон на Руската федерация № 53-FZ от 1998 г. относно военните задължения и военната служба, руските граждани от мъжки пол на възраст между 18 и 27 години подлежат на наборна военна служба. Според законодателството „решение за призоваване на граждани за изпълнение на военна служба може да се вземе само след като съответното лице навърши 18 годишна възраст“, а от 2008 г. срокът на наборната военна служба е фиксиран на една година. В Русия мъжете на възраст от 18 до 27 години са задължени по закон да изкарат 12 месеца военна служба. Изключени се правят само за тези, които не могат да служат по здравословни причини. На наборните войници в руската армия е забранено да служат в чужбина, включително в У.. Съобщава се, че текущата национална кампания за набиране, включва усилия за набиране на доброволци, но за сега не е ясно колко ефективна е била тази кампания. Министерство на отбраната, регионалните центрове за набиране на персонал и частни компании не съобщават конкретни данни за новия персонал. На 28.05.2022 г., руският президент В. П. подписва закон, премахващ възрастовата граница за служба в руската армия, което означава, че лица навършили 40-годишна възраст, вече също могат да служат. Горната възрастова граница от 40 години е премахната, което не оставя официална максимална възраст за изпълнение на военна повинност. Според специалистите това решение е взето във връзка с нарастващите жертви при инвазията на Русия в У.. В Русия мъжете на възраст от 18 до 27 години са задължени по закон да изкарат 12 месеца военна служба. Изключения се правят само за тези, които не могат да служат по здравословни причини. След обявяването на частична мобилизация на 21.09.2022 г., руската Дума предприема законодателни мерки, свързани със завишена отговорност за престъпления против военната служба. Държавната дума на пленарна сесия приема на второ и трето четене поправки в Наказателния кодекс на Руската федерация, с които се предлага засилване отговорността на някои престъпления срещу военната служба. Увеличава се, от 5 на 10 години лишаване от свобода, и отговорността за самоволно напускане на поделение по време на мобилизация или военно положение, във военно време или в условия на въоръжен конфликт или бойни действия.

Относно обявено ли е военно положение и/или обща мобилизация на територията на Руската федерация. От самото начало на инвазията в У., руските власти отхвърлят твърденията, че планират въвеждане на военно положение след нахлуването в съседната страна или че ще спират мъже в годна за изпълнение на военна служба възраст да напускат Русия. От началото на инвазията на Русия на територията на У., руското правителство все още не е постановило обща мобилизация на населението. Професионални и договорни войници се сражават заедно с членове на частни охранителни и военни компании, както и мъже, вербувани от самопровъзгласилите се Д. и Л. народни републики в района на Д. в Източна У.. Но вместо да набират войски чрез обща мобилизация, руските наборни служби изглеждат засилват усилията си за привличане на професионални войници. На 7 декември 2022 г., руският президент В. П. заявява, че не вижда необходимост от втора вълна на мобилизацията в подкрепа на руските сили в У., но предупреждава, че деветмесечната инвазия на Русия може да се превърне в дълъг процес /Ф. Т./ П. заявява, че проблемите с оборудването са решени и настоява, че мобилизираните военни са достатъчни за нуждите на армията, въпреки че преди време К. отказва да потвърди или да отрече слухове за втора мобилизация в началото на 2023 г. От страна на руския президент е посочено, че при тези условия разговори за допълнителни мерки

за мобилизация просто са лишени от смисъл. Няма нужда от тях за държавата или Министерството на отбраната в настоящия момент.

На 11.07.2022 г., руският президент В. П. подписва указ за разширяване на опростения процес на натурализация за всички граждани на У., показва документ, публикуван на уебсайта на правителството. Преди това опростената процедура за придобиване на руско гражданство се прилага само за жителите на самопровъзгласилите се отцепнически територии на Донецката народна република /ДНР/ и Л. народна република /ЛНР/ в Източна У., които Русия се стреми да откъсне от контрола на К., както и окупираните от Русия райони Х. и З., съобщава руската държавна информационна агенция ТАСС. На 21.09.2022 г. Русия обявява частична мобилизация на руски граждани с цел присъединяване към въоръжените сили. Британските граждани, които притежават руски паспорти следва да са наясно, че може да са подложени на мобилизация или на наборна служба, тъй като руското правителство не признава двойното гражданство на руски граждани на територията на Русия и съответно третира лицата с двойно гражданство като руски граждани. Що се касае до политическите опоненти на руския управляващ режим, то в доклад на британския Н. О. се посочва, че в Русия някои опозиционни партии са одобрени от К. /т.нар „системна“ опозиция/, а други не са /„несистемна“ опозиция/. Опонентите на официалния режим, както от системни, така и на несистемни партии, могат да привлекат неблагоприятно внимание от страна на държавата, като представители на „несистемните“ опозиционни партии и лица, заемащи по-високо йерархично ниво, са изложени на по-голям риск. Руските власти също така атакуват опозиционни политици и активисти с цел да им попречат да се кандидатира за изборни длъжности и/или да подкрепят други кандидати да направят това. Опозиционните политици и активисти често са обект на изфабрикувани наказателни дела и други форми на административен тормоз, предназначени да попречат на участието им в политическия процес. Някои правителствени институции в Русия продължават да насърчават правата на човека и се намесват при наличие на определени жалби за злоупотреби, въпреки съществуващите съмнения относно ефективността на тези институции. Властите в Русия продължават да злоупотребяват с широкото определени за екстремизъм, според което гражданите могат да бъдат подложени на определени наказания за определени видове мирни протести, принадлежност към определени наказания за определени видове мирни протести, принадлежност към определени религиозни деноминации и дори определени публикации в социалните мрежи.

С оглед на това и тълкуването на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007 г., информацията за ситуацията в Русия и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на жалбоподателя се обуславя изводът, че не се установяват предпоставките на закона, за предоставяне на хуманитарен статут.

От една страна, е общоизвестен фактът, за липсата на някакъв вътрешен или международен конфликт в Русия, а от друга страна чужденецът не посочва никакви причини за основателен страх от преследване конкретно спрямо себе си, поради което правилно от страна на административния орган е прието, че не са налице основания за предоставяне на международна закрила /в този смисъл Решение № 5529/29.05.2023 г., постановено по административно дело № 1356/2023 г. по описа на ВАС по сходен случай с руски гражданин/.

С оглед на тези констатации, жалбата се прецени от съда като неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I - во отделение, 43 - ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. А. И., [дата на раждане] , ЛНЧ:[ЕГН], гражданин на Р.

федерация, срещу Решение № 10943 от 05.07.2023 г. на Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 вр. чл. 9 от ЗУБ на чужденеца е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: